

několika věřitelů, nikoli jediného věřitele; můžeť jen v tomto případě býti řeč o úmyslném zmaření nebo ztenčení uspokojení jeho věřitelů nebo jich částí. A jelikož v tomto případě z rozsudku naprosto nevyplývá, že obžalovaný Mořic D. měl více věřitelů, než obec V-ovou, není již proto kvalifikace podle §u 205 a) tr. zák. pokud se týče u Cyrila D-a podle §u 5, 205 a) tr. zák. udržitelnou. Nebylo-li tu více věřitelů, přicházel by v úvahu buď prostý podvod, nebo maření exekuce podle zák. ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. pokud se týče spoluvina na nich. Záleží na tom, zda měli pachatelé úmysl, obec V-ovou přímo všelike možnosti, by došla uspokojení své pohledávky, zcela nebo částečně zbaviti čili nic. Pokud však jde o tuto subjektivní stránku, omezuje se napadený rozsudek toliko na zjištění úmyslu Mořice D-a, »by nemusil svému bratru Cyrilu D-ovi postoupené pohledávky 7300 Kč obci na úhradu schodku dáti«, a že pohledávka Cyrila D-a 8000 Kč byla předstírána, » by zmařeno bylo uspokojení obce V-ové«. Tato zjištění neposkytují dostatečného podkladu pro posouzení, zda šlo o úmysl přímo podvodný, či jen o úmysl, zmařiti exekuci, hrozící Mořici D-ovi, zcela nebo částečně, jak předpokládá § 1 zák. o maření exekuce. Právním poukazuje zmateční stížnost na to, že rozsudek nezabýval se vůbec otázkou, zda Mořic D. neměl krom pohledávek Cyrilu D-ovi postoupených jinakého jmění, zda není jeho hospodářský stav takovým, že by jinakým způsobem svému závazku vůči obci mohl vyhověti, na kterémžto podkladě bylo by ovšem lze teprve otázku úmyslu pachatelova spolehlivě řešiti. Jelikož pak akcesorní provinění Cyrila D-a stojí i padá s proviněním hlavního pachatele, jest i odsouzení tohoto stěžovatele oněmi vadami otřeseno. Bylo proto, aniž by bylo třeba ještě zvláště se zabývatí dalšími výtkami, stížností rozsudku po stránce té činěnými, zmateční stížností obou obžalovaných vyhověti, rozsudek v rozsahu v návrhu naznačeném zrušiti a věc vrátiti v tomto směru do první stolice k opětovnému projednání a rozsouzení.

Čís. 2074.

Smilným činem (§ 128 tr. zák.) může býti i čin, který nezáleží ve zneužití těla jiné osoby.

Jde o porušení předpisu §u 318 tr. ř. a zmatek čís. 6 §u 344 tr. ř., nebyl-li do hlavní otázky na zločin podle §u 128 tr. zák. pojat skutkový znak tělesného zneužití.

(Rozh. ze dne 4. září 1925, Zm II 114/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Jihlavě ze dne 18. února 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločiny podle §§u 128, 132/III tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc sborovému soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Ke skutkové podstatě zločinu podle §u 128 tr. zák. se vyhledává, by pachatel pro ukojení svých chlipných chťičů hochu nebo děčete, jimž

ještě není 14 let, aneb osoby, která jest bezbrannou nebo bez sebe, tělesně zneužil jiným způsobem, než tím, který jest uveden v §u 127 tr. zák. Druhou hlavní otázkou byli však porotci tázáni, zda jest obžalovaný vinen, že Marie K-ové, již nebylo ještě 14 let, k ukojení chlípných svých žádostí jiným způsobem, nežli mimomanželským souložením, zneužil. Skutkový znak tělesného zneužití nebyl do této otázky pojat ani slovem v zákoně užitým ani uvedením skutkových okolností, jemu odpovídajících, a byl tím odňat přezkumu a rozhodnutí porotců. Kladnou odpovědí na III. hlavní otázku zjistili sice porotci, že obžalovaný nezletilou Marii K-ovou přiměl k vykonání a dopuštění smilných činů. Tím však není zjištěno, že obžalovaný zneužil děvčete tělesně, poněvadž smilným může býti i čin, který nezáleží ve zneužití těla jiné osoby. Porotní soud porušil tudíž předpis §u 318 tr. ř. a v důsledku toho jest rozsudek, pokud obžalovaný byl uznán vinným zločinem podle §u 128 tr. zák., zmatečným podle čís. 6 §u 344 tr. ř. Tato formální vada nedovoluje, by zrušovací soud již rozhodl ve věci samé a nelze se obejíti bez nařízení hlavního přeličení. Bylo proto zmateční stížnosti podané ve prospěch obžalovaného, vyhověti. Zrušení výroku, jímž obžalovaný byl uznán vinným zločinem podle §u 128 tr. zák., má za následek i zrušení výkonu, jímž obžalovaný byl uznán vinným zločinem podle §u 132 III. tr. zák., poněvadž jde o týž skutek, který byl podřaděn jednak pod § 128 tr. zák., jednak pod § 132 III. tr. zák., a poněvadž následkem zrušení výroku, pokud se týká zločinu podle §u 128 tr. zák., schází zjištění skutku, podřaděného pod ustanovení §u 132 III tr. zák. Jelikož pravoplatným osvobozením obžalovaného z obžaloby pro zločin násilného smilstva odpadla příslušnost porotního soudu, a trestné činy, o nichž jest znovu rozhodnouti, patří k příslušnosti sborového soudu první stolice, byla věc vrácena tomuto soudu.

Čís. 2075.

S hlediska §§ů 68, 81 tr. zák. jest beztrestno násilné zprotivení se formálně, nikoliv však věcně neoprávněnému výkonu veřejného orgánu.

Pokud jest železniční dopravní úředník oprávněn odebrati soukromé spolkové legitimace, v nichž nebylo vyznačeno nalepením kolkových známek zaplacení spolkových příspěvků a tím odpadlo právo na slevu jízdného.

(Rozh. ze dne 5. září 1925, Zm I 326/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 5. března 1925, jímž byl obžalovaný Josef K. podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zaujati dlužno předem stanovisko k základní otázce, zda službu konající dopravní úředník František N. byl oprávněn, spolkové legitimace